

Rättsfallssamlingen

DOMSTOLENS DOM (femte avdelningen)

den 4 oktober 2018*

”Begäran om förhandsavgörande – Civilrättsligt samarbete – Behörighet att pröva frågor om föräldransvar – Förordning (EG) nr 2201/2003 – Artikel 15 – Överföring till en domstol som är bättre lämpad att pröva målet – Tillämpningsområde – Artikel 19 – Litispendens”

I mål C-478/17,

angående en begäran om förhandsavgörande enligt artikel 267 FEUF, framställd av Tribunalul Cluj (Domstolen i Cluj, Rumänien) genom beslut av den 17 juli 2017, som inkom till domstolen den 9 augusti 2017, i målet

IQ

mot

JP,

meddelar

DOMSTOLEN (femte avdelningen)

sammansatt av avdelningsordföranden J. L. da Cruz Vilaça samt domarna E. Levits, A. Borg Barthet (referent), M. Berger och F. Biltgen,

generaladvokat: M. Wathelet,

justitiesekreterare: A. Calot Escobar,

efter det skriftliga förfarandet,

med beaktande av de yttranden som avgetts av:

- Rumäniens regering, inledningsvis genom R.H. Radu, C.-M. Florescu och R. Mangu, därefter genom C.-R. Canțar, C.-M. Florescu och R. Mangu, samtliga i egenskap av ombud,
- Europeiska kommissionen, genom M. Wilderspin och D. Calciu, båda i egenskap av ombud,

och efter att den 10 juli 2018 ha hört generaladvokatens förslag till avgörande,

följande

* Rättegångsspråk: rumänska.

Dom

- 1 Begäran om förhandsavgörande avser tolkningen av artikel 15 i rådets förordning (EG) nr 2201/2003 av den 27 november 2003 om domstols behörighet och om erkännande och verkställighet av domar i äktenskapsmål och mål om föräldraansvar samt om upphävande av förordning (EG) nr 1347/2000 (EUT L 338, 2003, s. 1).
- 2 Begäran har framställts i ett mål mellan IQ och JP angående bland annat utövandet av föräldraansvaret för deras tre gemensamma barn efter det att äktenskapsskillnad meddelats mellan dem.

Tillämpliga bestämmelser

Unionsrätt

- 3 I skälen 12 och 13 i förordning nr 2201/2003 anges följande:

”(12) De behörighetsregler som fastställs i denna förordning i fråga om föräldraansvar är utformade med hänsyn till barnets bästa, särskilt kriteriet om närhet. Det innebär att behörigheten i första hand skall ligga hos domstolarna i den medlemsstat där barnet har hemvist, med undantag av vissa fall då barnets vistelseort ändras eller efter en överenskommelse mellan de personer som har föräldraansvar.

(13) Med hänsyn till barnets bästa medger denna förordning att den behöriga domstolen i undantagsfall och på vissa villkor överför målet till en domstol i en annan medlemsstat om denna är bättre lämpad att pröva målet. ...”
- 4 Artikel 1 i förordningen har rubriken ”Tillämpningsområde”. I punkt 1 i denna artikel föreskrivs följande:

”Denna förordning skall, oberoende av domstolstyp, tillämpas på civilrättsliga frågor om

...

b) tillerkännande, utövande, delegering, upphörande eller begränsande av föräldraansvar.”
- 5 Artikel 2 led 1 i nämnda förordning har följande lydelse:

”I denna förordning används följande beteckningar med de betydelser som här anges:

domstol: samtliga myndigheter i medlemsstaterna som är behöriga i frågor som omfattas av förordningens tillämpningsområde enligt artikel 1.”
- 6 Avsnitt 1 i kapitel II i samma förordning innehåller regler om behörigheten att pröva frågor om äktenskapsskillnad, hemskillnad och annullering av äktenskap. I nämnda avsnitt 1 i förordning nr 2201/2003 ingår artikel 3, som har rubriken ”Allmän behörighet”. I punkt 1 denna artikel föreskrivs följande:

”Behörighet att ta upp frågor om äktenskapsskillnad, hemskillnad och annullering av äktenskap skall tillkomma domstolarna i den medlemsstat

a) inom vars territorium

...

– svaranden har hemvist, eller

...”

7 I artiklarna 8–15 i avsnitt 2 i kapitel II i denna förordning föreskrivs ett antal regler om behörigheten att pröva frågor om föräldraansvar.

8 Artikel 8 i nämnda förordning har rubriken ”Allmän behörighet”. Där föreskrivs följande:

”1. Domstolarna i en medlemsstat skall vara behöriga i mål om föräldraansvar för ett barn som har hemvist i den medlemsstaten vid den tidpunkt då talan väcks.

2. Punkt 1 skall tillämpas med förbehåll för artiklarna 9, 10 och 12.”

9 Artikel 12 i samma förordning har rubriken ”Avtal om domstols behörighet”. I punkterna 1 och 2 i denna artikel föreskrivs följande:

”1. De domstolar i en medlemsstat som på grundval av artikel 3 utövar behörighet angående en ansökan om äktenskapsskillnad, hemskillnad eller annullering av äktenskap skall vara behöriga att ta upp frågor som rör föräldraansvaret i samband med denna ansökan om

a) åtminstone en av makarna har föräldraansvar för barnet,

och

b) dessa domstolars behörighet har godtagits uttryckligen eller på något annat entydigt sätt av makarna och personerna med föräldraansvar, vid den tidpunkt då talan väcks, och denna behörighet är till barnets bästa.

2. Den behörighet som utövas enligt punkt 1 skall upphöra så snart

a) antingen domen om beviljande eller avslående av en ansökan om äktenskapsskillnad, hemskillnad eller annullering av äktenskapet har vunnit laga kraft,

b) eller, om ett förfarande om föräldraansvar ännu inte har avgjorts vid den tidpunkt som avses i a, så snart en dom om föräldraansvar har vunnit laga kraft,

c) eller, i de fall som avses i a och b, så snart förfarandet har avslutats av något annat skäl.”

10 Artikel 15 i förordning nr 2201/2003 har rubriken ”Överföring till en domstol som är bättre lämpad att pröva målet”. Artikeln har följande lydelse:

”1. I undantagsfall får de domstolar i en medlemsstat som är behöriga att pröva målet i sak, om de anser att en domstol i en annan medlemsstat, som barnet har en särskild anknytning till, är bättre lämpad att pröva målet eller en specifik del av målet och om det är till barnets bästa,

a) låta handläggningen av målet eller den aktuella delen av målet vila och ge parterna tillfälle att väcka talan vid domstolen i den andra medlemsstaten, i enlighet med punkt 4, eller

b) anmoda domstolen i den andra medlemsstaten att utöva sin behörighet i enlighet med punkt 5.

2. Punkt 1 skall tillämpas

- a) på begäran av någon av parterna, eller
- b) på initiativ av domstolen, eller
- c) på begäran av en domstol i en annan medlemsstat till vilken barnet har en särskild anknytning, i enlighet med punkt 3.

Överföring på initiativ av domstolen eller på begäran av en domstol i en annan medlemsstat får emellertid inte ske om det inte godtas av åtminstone en av parterna.

3. Barnet skall anses ha en särskild anknytning till en medlemsstat, enligt punkt 1, om

- a) barnet, efter det att talan väckts vid den domstol som avses i punkt 1, har fått hemvist i den medlemsstaten, eller
- b) barnet har haft hemvist i den medlemsstaten, eller
- c) barnet är medborgare i den medlemsstaten, eller
- d) någon av personerna med föräldraansvar har hemvist i den medlemsstaten, eller
- e) tvisten rör åtgärder till skydd för barnet i samband med förvaltning eller bevarande av eller förfogande över egendom som tillhör barnet och som finns i den medlemsstaten.

4. Den domstol i en medlemsstat som är behörig att pröva målet i sak skall föreskriva en tid inom vilken talan måste väckas vid domstol i den andra medlemsstaten enligt punkt 1.

Om talan inte har väckts inom denna tid skall den domstol vid vilken talan väckts fortsätta att utöva behörighet, i enlighet med artiklarna 8–14.

5. Domstolarna i den andra medlemsstaten får, om det på grund av särskilda omständigheter i målet är till barnets bästa, förklara sig behöriga inom sex veckor från det att talan väcks på grundval av punkt 1 a eller 1 b. I så fall skall den domstol där talan först har väckts förklara att den inte är behörig. I annat fall skall den domstol där talan först har väckts fortsätta att utöva sin behörighet i enlighet med artiklarna 8–14.

6. Domstolarna skall samarbeta vid tillämpningen av denna artikel, antingen direkt eller via de centralmyndigheter som har utsetts i enlighet med artikel 53.”

- 11 Avsnitt 3 i kapitel II i denna förordning har rubriken ”Gemensamma bestämmelser” och innehåller bland annat artikel 19 som har rubriken ”Litispensens och mål som har samband med varandra”. I punkterna 2 och 3 i denna artikel föreskrivs följande:

”2. Om talan om föräldraansvar för ett barn, rörande samma sak, väcks vid domstolar i olika medlemsstater skall, till dess att det har fastställts att den domstol vid vilken talan först har väckts är behörig, den domstol vid vilken talan har väckts senare självant låta handläggningen av målet vila.

3. När det har fastställts att den domstol vid vilken talan först har väckts är behörig, skall den domstol vid vilken talan har väckts senare självant avvisa talan till förmån för den domstolen.

I så fall har den part som har väckt den senare talan rätt att väcka sin talan vid den domstol där talan först har väckts.”

Rumänsk rätt

- 12 Av begäran om förhandsavgörande framgår att det i artikel 448.1 led 1 i Codul de procedură civilă română (den rumänska civilprocesslagen) föreskrivs att avgöranden i frågor om föräldraansvar som har meddelats i första instans är verkställbara. Enligt den rumänska processlagstiftningen kan dessutom domstolsavgöranden som meddelats i första instans i frågor om föräldraansvar endast upphävas vid bifall till ett överklagande.

Målet vid den nationella domstolen och tolkningsfrågorna

- 13 I äktenskapet mellan JP och IQ föddes tre barn, vilka sedan år 2012 bor i Förenade kungariket med sin mor IQ.
- 14 IQ väckte den 26 november 2014 talan om äktenskapsskillnad mot sin make JP, som var bosatt i Florești (Rumänien) vid Judecătoria Cluj-Napoca (Förstainstansdomstolen i Cluj-Napoca). Hon yrkade även att Judecătoria Cluj-Napoca (Förstainstansdomstolen i Cluj-Napoca) skulle besluta att hon ensam skulle utöva föräldraansvaret för de tre barnen som fötts i äktenskapet, förordna att barnen skulle bo hos henne och förplikta JP att betala underhållsbidrag för barnens försörjning och uppfostran.
- 15 JP inkom med genkärsmål och yrkade att det skulle dömas till äktenskapsskillnad i första hand efter gemensam ansökan och i andra hand på grund av skilsmässogrunder hänförliga till båda makarna. Han yrkade vidare att domstolen skulle besluta om gemensamt utövande av föräldraansvaret för de tre barnen i äktenskapet och förordna att det skulle fastställas ett program för att han skulle kunna bibehålla de personliga banden till barnen.
- 16 Vid förhandlingen den 28 september 2015 prövade Judecătoria Cluj-Napoca (Förstainstansdomstolen i Cluj-Napoca) huruvida den hade internationell behörighet varvid den förklarade sig vara behörig att döma i målet. Eftersom parterna enats om att göra en gemensam ansökan om äktenskapsskillnad konstaterade nämnda domstol att det fanns förutsättningar för att meddela dom i denna del. Den dömde därför till äktenskapsskillnad i enlighet med parternas yrkande och avskilde de yrkanden som var accessoriska i förhållande till yrkandena om äktenskapsskillnad samt beslutade att handläggningen beträffande dessa skulle fortsätta samt fastställde datum för ett sammanträde för bevisupptagning.
- 17 Judecătoria Cluj-Napoca (Förstainstansdomstolen i Cluj-Napoca, Rumänien) biföll genom tvistemålsdom delvis IQ:s talan och JP:s genkärsmål. Den beslutade således att föräldraansvaret för de tre barnen som fötts i äktenskapet skulle utövas gemensamt, att barnen skulle vara bosatta hos IQ, att JP skulle betala underhållsbidrag till barnen med ett visst belopp och fastställde ett program för att fadern skulle kunna bibehålla de personliga banden till barnen.
- 18 IQ och JP överklagade den 7 september 2016 denna dom till den hänskjutande domstolen, Tribunalul Cluj (Domstolen i Cluj, Rumänien).
- 19 IQ yrkade vid den hänskjutande domstolen att denna skulle besluta att hon ensam skulle utöva föräldraansvaret för barnen och att programmet avseende pappans bibehållande av de personliga banden till barnen skulle begränsas. JP yrkade för sin del att detta program skulle utökas.
- 20 IQ gav den 26 december 2016 in en ansökan till High Court of Justice (England & Wales), Family Division (family court), Birmingham (Överdomstolen (England och Wales), avdelningen för familjerättsliga mål (familjedomstolen), Birmingham, Förenade kungariket) om ett förbuds föreläggande mot JP. Den 3 januari 2017 framställde hon även ett yrkande om att domstolen skulle besluta om den faktiska vårdnaden om barnen och den närmare utformningen av JP:s umgänge med barnen.

- 21 Samma dag meddelade nämnda domstol ett interimistiskt beslut, enligt vilket fadern inte fick utöva den faktiska vårdnaden om barnen fram till dess att målet slutgiltigt avgjorts. Den 2 februari 2017 uppmanade nämnda domstol också den hänskjutande domstolen att förklara att den inte längre var behörig, eftersom barnen med föräldrarnas samtycke hade hemvist i Förenade kungariket.
- 22 Genom beslut av den 6 juli 2017 anmodade High Court of Justice (England & Wales), Family Division (family court), Birmingham (Överdomstolen (England och Wales), avdelningen för familjerättsliga mål (familjedomstolen), Birmingham) den hänskjutande domstolen att överföra målet till den brittiska domstolen i enlighet med artikel 15 i förordning nr 2201/2003, eftersom de tre barnen hade haft hemvist i Förenade kungariket sedan åtminstone år 2013, det vill säga under hela den tid som förfarandet vid de rumänska domstolarna pågått, varför den brittiska domstolen var bättre lämpad att pröva målet i den mening som avses i denna bestämmelse.
- 23 Den hänskjutande domstolen har upplyst att den domstol som anmodats att överföra det aktuella målet handlägger målet efter ett överklagande av ett i första instans meddelat avgörande i saken.
- 24 Den är osäker på hur den ska förfara med det sistnämnda avgörandet, mot bakgrund av att detta enligt artikel 448.1 led 1 i den rumänska civilprocesslagen i princip är verkställbart, i den meningen att JP kan begära att avgörandet verkställs så länge som det inte har upphävts.
- 25 Om den hänskjutande domstolen skulle överföra målet till High Court of Justice (England & Wales), Family Division (family court), Birmingham (Överdomstolen (England och Wales), avdelningen för familjerättsliga mål (familjedomstolen), Birmingham) med stöd av artikel 15 i förordning nr 2201/2003, skulle den inte längre ha möjlighet att ta ställning till de överklaganden som getts in av IQ och JP, vilket skulle innebära att avgörandet i första instans skulle fortsätta att gälla, i enlighet med den rumänska civilprocesslagen.
- 26 Mot denna bakgrund beslutade Tribunalul Cluj (Domstolen i Cluj) att vilandeförklara målet och ställa följande frågor till EU-domstolen:
- ”1) Avser uttrycket ’domstolar i en medlemsstat som är behöriga att pröva målet i sak’ i artikel 15 [i förordning nr 2201/2003] såväl de domstolar som prövar målet i första instans som de domstolar som prövar ett överklagande? Det är av betydelse att klarlägga om målet med stöd av artikel 15 i förordning nr 2201/2003 kan överföras till en domstol som är bättre lämpad, om den behöriga domstol som har anmodats att överföra målet till en bättre lämpad domstol är en appellationsdomstol, medan den bättre lämpade domstolen är en förstainstansdomstol.
- 2) Vid jakande svar på den första frågan ställs denna följdfråga: hur ska den behöriga domstol som överför målet till den bättre lämpade domstolen förfara med det avgörande som meddelats i första instans?”

Prövning av tolkningsfrågorna

- 27 Det ska inledningsvis framhållas att den situation som är aktuell i det nationella målet kännetecknas av att de två domstolarna, både den rumänska och den brittiska, grundar sin behörighet på förordning nr 2201/2003.
- 28 Av handlingarna i målet framgår nämligen att de rumänska domstolarna har prövat sin behörighet och förklarat sig vara behöriga enligt artikel 12.1 i förordning nr 2201/2003, jämförd med artikel 3.1 i samma förordning, medan den brittiska domstolen, vid vilken talan väckts senare, grundar sin behörighet i fråga om föräldraansvaret på artikel 8 i förordning nr 2201/2003, eftersom de tre barnen har hemvist i Förenade kungariket där de sedan år 2012 är bosatta tillsammans med sin mor.

- 29 För att besvara de hänskjutna frågorna ska det därför, såsom generaladvokaten anförde i punkt 47 i sitt förslag till avgörande, prövas huruvida artikel 15 i förordning nr 2201/2003 ska tolkas så, att den är tillämplig i en situation där domstolarna i de två berörda medlemsstaterna är behöriga att döma i målet i sak med stöd av artiklarna 8 och 12 i denna förordning.
- 30 I artikel 15.1 i förordning nr 2201/2003 föreskrivs en möjlighet för domstolar i en medlemsstat som är behöriga att pröva ett mål i sak att överföra målet, eller en specifik del av målet, till en domstol i en annan medlemsstat, som barnet har en särskild anknytning till, om de anser att den domstolen är bättre lämpad att pröva målet och om det är till barnets bästa.
- 31 Artikel 15 ingår i avsnitt 2 i kapitel II i förordning nr 2201/2003, ett avsnitt som innehåller ett antal behörighetsregler avseende mål om föräldraansvar. Artikel 15 innehåller en särskild behörighetsregel som utgör ett undantag från den allmänna behörighetsregeln i artikel 8 i förordningen, enligt vilken det är domstolarna i den medlemsstat där barnet har hemvist som är behöriga att pröva målet i sak (dom av den 27 oktober 2016, D., C-428/15, EU:C:2016:819, punkt 29).
- 32 Artikel 15.1 i förordning nr 2201/2003 ger följaktligen möjlighet att överföra ett visst mål till en domstol i en annan medlemsstat än den där den normalt behöriga domstolen är belägen, med förbehållet – vilket framgår av skäl 13 i förordningen – att överföringen måste uppfylla särskilda villkor och att en sådan överföring endast kan ske i undantagsfall (dom av den 27 oktober 2016, D., C-428/15, EU:C:2016:819, punkt 47).
- 33 Av detta följer att artikel 15.1 i förordning nr 2201/2003 gör det möjligt för den domstol som normalt är behörig att pröva frågor om föräldraansvar, oavsett om behörigheten grundas på huvudregeln i artikel 8.1 i förordningen eller på ett avtal om behörighet enligt artikel 12 i samma förordning, att överföra sin behörighet att pröva hela eller en specifik del av det mål som är anhängigt vid den till en domstol som normalt saknar behörighet att pröva saken, men som i det konkreta fallet ska anses vara ”bättre lämpad” att pröva detta mål.
- 34 För att bestämma vilken domstol som är bäst lämpad att pröva ett visst mål ska man särskilt pröva huruvida det finns en domstol i en annan medlemsstat som barnet har en ”särskild anknytning” till (se, för ett liknande resonemang, dom av den 27 oktober 2016, D., C-428/15, EU:C:2016:819, punkt 50).
- 35 Fastställandet av huruvida det i ett visst mål föreligger en sådan anknytning ska enligt domstolens praxis göras på grundval av de omständigheter som anges i den uttömmande uppräknings i artikel 15.3 a–e i förordning nr 2201/2003. Av detta följer att möjligheten till överföring av mål inte omfattar sådana mål där inte någon av dessa omständigheter föreligger (dom av den 27 oktober 2016, D., C-428/15, EU:C:2016:819, punkt 51).
- 36 Det står klart att den situation som är aktuell i det nationella målet, där barnen har haft och alltjämt har hemvist i Förenade kungariket, som är den medlemsstat beträffande vilken förekomsten av en särskild anknytning ska undersökas, inte motsvarar någon av de omständigheter som anges i denna bestämmelse.
- 37 I synnerhet kan konstateras att den omständighet som anges i artikel 15.3 b i förordning nr 2201/2003, det vill säga att ”barnet har haft hemvist i den medlemsstaten”, med nödvändighet avser en situation där barnet, efter att ha haft hemvist i den medlemsstat beträffande vilken förekomsten av en särskild anknytning ska undersökas, inte längre har hemvist i den medlemsstaten.

- 38 Dessutom visar samtliga de omständigheter som anges i artikel 15.3 i denna förordning – om inte uttryckligen, så åtminstone genom sitt innehåll – att det barn som målet rör har en nära anknytning till en annan medlemsstat än den i vilken den domstol som är behörig att pröva målet enligt artikel 8.1 eller artikel 12 i förordningen är belägen (se, analogt, dom av den 27 oktober 2016, D., C-428/15, EU:C:2016:819, punkt 52).
- 39 Av detta följer att den domstol som avses i artikel 15.1 i förordning nr 2201/2003, det vill säga den domstol som är belägen i en annan medlemsstat som det berörda barnet har en särskild anknytning till och som är bättre lämpad att pröva målet, inte kan vara den domstol som normalt är behörig att pröva målet i sak med stöd av artikel 8 eller artikel 12 i denna förordning.
- 40 Av vad som anförts ovan följer att artikel 15 i förordning nr 2201/2003 ska tolkas så, att den inte är tillämplig i en situation där domstolar i två medlemsstater är behöriga att pröva ett mål i sak med stöd av artikel 8 eller artikel 12 i denna förordning.
- 41 Den motsatta tolkningen skulle för det första vara oförenlig med lagstiftarens avsikt – vilken det erinrats om i punkt 32 ovan och vilken klart kommit till uttryck i skäl 13 i förordning nr 2201/2003 och i lydelsen i artikel 15 i samma förordning – att den överföringsmöjlighet som föreskrivs i denna bestämmelse endast ska tillämpas i undantagsfall.
- 42 Det ska vidare erinras om att det i kapitlen II och III i förordning nr 2201/2003 bland annat föreskrivs regler om domstols behörighet att pröva frågor om föräldraansvar samt om erkännande och verkställighet av avgöranden om sådant ansvar, vilka syftar till att säkerställa rättssäkerheten (se, för ett liknande resonemang, dom av den 13 oktober 2016, Mikołajczyk, C-294/15, EU:C:2016:772, punkt 33 och där angiven rättspraxis).
- 43 En tolkning av artikel 15 i förordning nr 2201/2003 som innebär att denna bestämmelse tillåter att ett mål överförs trots att villkoren för tillämpning av den inte är uppfyllda skulle emellertid vara oförenlig med de regler om fördelning av behörigheten som införts genom nämnda förordning och, följaktligen, även med det rättssäkerhetssyfte som unionslagstiftaren eftersträvat.
- 44 En sådan tolkning skulle slutligen, i en sådan situation som den i det nationella målet, leda till att artikel 19.2 i nämnda förordning – som syftar till att reglera behörigheten att pröva frågor om föräldraansvar i situationer där domstolar i olika medlemsstater är behöriga samtidigt – blev verkningslös.
- 45 I denna bestämmelse föreskrivs nämligen att om talan om föräldraansvar för ett barn, rörande samma sak, väcks vid domstolar i olika medlemsstater, ska, till dess att det har fastställts att den domstol vid vilken talan har väckts först är behörig, den domstol vid vilken talan har väckts senare självmant låta handläggningen av målet vila.
- 46 Det framgår i förevarande fall av handlingarna i målet att villkoren för att tillämpa denna bestämmelse är uppfyllda. Det ankommer således på High Court of Justice (England & Wales), Family Division (family court), Birmingham (Överdomstolen (England och Wales), avdelningen för familjerättsliga mål (familjedomstolen), Birmingham), vid vilken talan väckts senare, att självmant låta handläggningen av målet vila till dess att det har fastställts huruvida den hänskjutande domstolen, vid vilken talan har väckts först, är behörig.
- 47 Såsom nämnts i punkt 28 ovan har den hänskjutande domstolen prövat sin behörighet och förklarat sig vara behörig på grundval av artikel 12 i förordning nr 2201/2003. Det ankommer likväl på den domstolen att pröva huruvida dess behörighet inte har upphört i enlighet med punkt 2 i denna artikel.

- 48 Såsom har konstaterats i punkt 40 ovan ska artikel 15 i förordning nr 2201/2003 tolkas så, att den inte är tillämplig i en sådan situation som den i målet vid den nationella domstolen. Det saknas därmed anledning att besvara de frågor som rör tolkningen av villkoren för genomförandet av denna artikel.
- 49 Av det anförda följer att artikel 15 i förordning nr 2201/2003 ska tolkas så, att den inte är tillämplig i en sådan situation som den i målet vid den nationella domstolen, där de två domstolar vid vilka talan har väckts är behöriga att pröva målen i sak med stöd av artikel 12 respektive artikel 8 i denna förordning.

Rättegångskostnader

- 50 Eftersom förfarandet i förhållande till parterna i det nationella målet utgör ett led i beredningen av samma mål, ankommer det på den hänskjutande domstolen att besluta om rättegångskostnaderna. De kostnader för att avge yttrande till domstolen som andra än nämnda parter har haft är inte ersättningsgilla.

Mot denna bakgrund beslutar domstolen (femte avdelningen) följande:

Artikel 15 i rådets förordning (EG) nr 2201/2003 av den 27 november 2003 om domstols behörighet och om erkännande och verkställighet av domar i äktenskapsmål och mål om föräldraansvar samt om upphävande av förordning (EG) nr 1347/2000 ska tolkas så, att den inte är tillämplig i en sådan situation som den i målet vid den nationella domstolen, där de två domstolar vid vilka talan har väckts är behöriga att pröva målen i sak med stöd av artikel 12 respektive artikel 8 i denna förordning.

Underskrifter